

ANNE

Sabah evden her zamankinden erken ayrıldım. Tüm gece ayakta kalmıştım. Elime ne bir telefon ne de kitap aldım açıkçası, yalnızca bomboş gözlerle yağan kardan ötürü bembeyaz olmuş gökyüzünü izledim. Kızım bayılırdı kara. Her seferinde beni dışarı sürükler, daha serçe parmağım kalınlığına gelmemiş karla kardan adam yapmak için tuttururdu. Ona daha erken olduğunu söylediğimde biraz bozulur ama çaktırmaz, elinde ancak toparlayabildiği kartopunu bana doğru atardı. Sonra beraber eve girerdik. İkimize birer kupa sıcak çikolata yapardım, kilerden seçtiğimiz yapbozlardan birini orta sehpanın üzerine koyardım ve kendimizce onunla uğraşırdık. Biraz maymun iştahlıydı benimki, hemen sıkılır mızırdanmaya başlardı. O zaman başka bir oyun uydururdum. Her ne kadar oyuna odaklı görünse de bilirdim ki dakika başı gözü pencereden dışarıya bakardı. Kar yağarken perdeleri asla çektirmezdi bana.

Siyah botlarımı geçirdim ve bej rengi trençkotumu üzerime atıp dışarı fırladım. Basamaklardan yavaş yavaş inerken son basamağın sol köşesine gözüm takıldı yine. Melek kalplim oraya hep bir tas süt bırakırdı. Hiç mi hiç kıyamazdı sokak hayvanlarına. Birkaç kez eve almaya dahi kalkıştı ama ikimizin de alerjik problemlerinden dolayı uzaktan sevmekte karar kıldık. Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı salladım. Son basamağı da inip caddeye adımımı attım. Evimiz öyle şahane bir konak değildi. İki katlı naçizane bir kulübe diyebilirdiniz bile. Yalnız iki kişinin yaşayacağı minik bir yuvaydı. Ama kızım bayılırdı buraya. Bahçesine çeşit çeşit renk ve kokuda çiçekler almıştık. Hatta uygun bir köşe bulup çilek bile yetiştirmiştik. İlk meyveyi gördüğünde eve çılgınlık atarak girdiğini hala hatırlıyorum. Canı yandı sanmıştım, elim ayağıma dolanmıştı. İçeri gayet sapaşğlam girip de beni bahçeye kadar sürükleyince işin aslı ortaya çıkmıştı. Meyveyi yiyeceği kadar olgun olana kadar her gün kontrol etmişti. Sonunda beklediği gün geldiğinde yufka yürekli kıyamamıştı yemeye, o kadar bağlanmıştı ki çilek tanesine... Bana kendisine fark ettirmeden bir gün onu koparıp üzerindeki tohumları aldıktan sonra çilekli bir pasta yapıp yapamayacağımı sorduğunda sesi evladını ölüme terk etmiş bir anne gibi gelmişti.

Hava biraz serindi. Kollarımı bağlayıp yüzümü hafif önüm eğdim. Rüzgârın uğultusu kulaklarımı doldururken ona bir köpek sesi eşlik etti. Elimi hemen sağ tarafıma uzattım. Kızım çok korkardı köpek havlamasından. Köpeklerin kendisinden değil de havlamalardan. Çocukken bir köpek tarafından ısırılmıştı ve ondan beri her ne kadar artık cesur olduğunu ve köpeklerden korkmadığını söylese de biliyordum ki ufak kalbi heyecanla çarpardı her havlamada. Ben de hemen eline uzanır ve gururunu da kırmamak için kendim korkmuş gibi yapardım. Hemen korkusu diner ve benim için bir kahraman gibi davranmaya çalışırdı. “Ben yanındayken sana asla zarar veremezler. O hatayı bir kez yaptılar zaten, artık onlar benden korkuyorlar. Sen merak etme ama elimi de bırakma.” derdi. Gülümser ve daha sıkı yapışırdım eline. Şimdi ise elimi attığım yerde gittikçe büyüyen bir boşluk vardı. Elimi eski yerine çekip daha da sıkı sarıldım kendime.

Erkenci olduğumdan işe gitmeden biraz daha dolaşmaya karar verdim. Caddenin karşısına geçtim ve yürümeye devam ettim. Bizim oyuncakçının ışıkları iki blok öteden geliyordu. Erkenden açardı sahibi. Dükkân çalıştığım yer değildi ama belki sahibinden çok zaman geçirmişizdir içeride. Buraya gelip hiçbir şey almasa da içeriye gezmeye bayılırdı. Sahibi eski bir tanıdık olduğundan sesini çıkarmaz, hatta tatlı dilinden dolayı pek de severdi bizim ukalayı. İçerisi ışıl ışıl oyuncaklar, renk renk stickerlar, boy boy çizgi film karakteri maskotlarıyla doluydu. Her gördüğü yeni oyuncakı almam için günlerce yalvarırdı bana ama ev doluydu. Ben elimden geldiğince karşı koyar ve her seferinde çabalarına karşı mağlup olurudum. Beni öpücüklere boğar ve bunun son olduğunu söylerdi. Üç gün sonra aynı senaryo tekrarlanırdı tabii. Tıpkı benim gibi erkenci olan dükkân sahibine selam verdim. Bana hüznü dolu gözlerle baktı ama ben bunu görmezden gelip yoluma devam ettim.

Köşeyi döndüm ve parka doğru yürüdüm. En acı veren yer de burasıydı. Hala parkın az ilerisinde birlikte oturup dondurmalarımızı yediğimizi görüyordum. Hala kaydırağın kenarında durup belki düşer diye onu gözettiğimi görüyordum. Hala bazen boş salıncakların arkasına geçip rüzgâr yavaşça oturağı kıpırdatırken izliyordum. Hala kum havuzunun kenarındaki tahta oturaklarda miniğimin saçları kum

olmasın diye üzerini çırpıyordum. Hala o süs havuzunun etrafında güvercin taklidi yaparken onu izleyip sebepsizce bu masumluğuna gülümsüyordum. Hala el âlemin çocuğu yere düştüğünde kızımın nasıl şefkatle en az çocuğun annesi kadar üzüldüğünü görüyordum. Kızımsa hala o kadar oynadıktan sonra karşıma geçip başımı hafif sağa eğiyor, yanaklarıma dokunuyor, boynuma minik bir buse konduruyor ve adımı bağıran yeni edindiği arkadaşına doğru çarpık adımlarla koşuyordu. Parkın girişinde biraz oyalandım. Kollarımın hafif ıslandığını ve soğuk geldiğini hissettiğimde gözlerimdeki ıslaklığı fark ettim. Kotumun yakasına sildiğim gözyaşlarını şöyle bir süzüp yoluma devam ettim.

İş yerime giden yolun sonuna yaklaşmıştım ki favori kafemizi gördüm. Henüz açılmamıştı ama ben kızımın pembe limonata ve kremalı turta siparişini vermişim bile. Kızım söyleniyordu, “Anne, ne olur bir kerecik denesek sanki? Arkadaşım denemiş ve tadının eşsiz olduğunu söyledi. Hem bak söz veriyorum, bu ay yalnızca altı oyuncak alacağım. On tane değil. Bir de saçlarımı tararken çılglık atmayacağım, söz. Lütfen.”, “Peki, ama yalnızca bu seferlik küçük hanım. Ayrıca bu sözlerini hatırlatırım sana, haberin olsun.”. Gözlerimi kapattım ve geri açtığımda boş dükkân içinde kızım olmadan öylece duruyordu.

Geldim, binanın önündeyim. Bir yıllık izin ardından bu işte ilk haftam...14 yıldır bu işte çalıştığım bana böyle bir tolerans gösterdiklerine öyle minnettarım ki. İşe geçen pazartesi geri başladım ve her şey normal gidiyor. Genelde hafif işleri yapıyorum şimdilik. Döner kapıdan içeri adımımı attım ve her zamanki ciddi plaza kokusunu içime çektim. Geçiş kartımı makineye okuttum ve hole doğru yürüdüm. Sola dönüp dördüncü masaya çöktüm. Masamın üzerinde meleğimin fotoğrafı çerçeveliydi. Benim için zordu sürekli bakmak ama onu nasıl öylece çıkarırdım? Zaten hayatımdan öylece çıkmamış mıydı? Zaten elimde yalnızca donuk ama neşeli, hayat dolu pozlarından başka bir şey mi kalmıştı ki onlardan da kurtulayım? Oyuncakları artık başka evlerde başka annelerin çocuklarını oyalıyordu, kıyafetlerinin çoğu başka kızları giydiriyordu. Takıları başka yavruları süslüyordu. Elimde yalnızca fotoğraflar, doğduğunda hastanede giydirdiğim yeni doğan takımı, iki elbisesi, en sevdiği ayakkabıları ile annemden bana kalmış ve benim de kızıma taktığım yadigar kolyeden başka ne kalmıştı. Taraktan temizleye temizleye iflahımın kesildiği altın sarısı saçların bir tutamına hasret kalmıştım. Kenarlarından çikolata silmekten bıktığım kiraz rengi dudaklarına hasret kalmıştım. Nereye saklasam bulup yine de sürüp her tarafını siyah yapan rimelin bulaştığı okyanus mavisi gözlere hasret kalmıştım. Her el boyamasından sonra boyayı çıkaracağım diye canımı çıkardığım pamuk eller yoktu artık. Sureti karşımda belirir gibi oldu yine. Ne yaparsa yapsın uzun süre kızmadığım o masum suratı geldi gözümün önüne.

O yok artık. Bana ait değil artık. Korkunca elini tutmuyorum artık. Parkta oynamıyoruz artık. Çilek yetiştirmiyor, çiçekleri de denk geldikçe suluyorum artık. O kafeye bir yıldır hiç uğramadım. Yapbozlar tavan arasında duruyor. Ama yine de her ay on tane oyuncak alıp çocuklara dağıtıyorum. Her salı yarım kilo çilek alıp tohumlarını ayırdıktan sonra pasta yapıyor ve parktaki çocuklara ikram ediyorum. Her kar yağdığında perdelerimi sonuna kadar açıp kar tanelerini sayıyorum. Hem biliyor musun, bazen onu görüyor gibi oluyorum? Her salı saat gece ikiyi on altı geçe pencereden aşağı bakınca bana el sallarken buluyorum. İlk iki ay peşinden yetişmeye çalıştım ama sonra bıraktım. Artık ben de el sallıyorum, o ise gülümsüyor. Ona iyi geceler öpücüğü verdikten sonra gülümsediği gibi gülümsüyor.

Onu o kadar özledim ki...